

TORONYIRÁNY

XV. 13.

2021. március 28.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESÍTŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Virágvasárnap

az Úr szenvedésének vasárnapja

Nagyhét

A jeruzsálemi bevonulást üdvtörténetileg lehet úgy tekinteni, mint kegyelmi adományt, mint nagy felhívást, hogy az eddigi bizonyítékok alapján döntsenek Jézus mellett. De a vezetők izgatására a nép a kegyelmet visszautasította. Jézus látta mindezt, s ahogy közeledett a városhoz, lelki szeme előtt már felvillant a jövő büntetés. Azért jelenti ki szomorúan: „Bárcsak felismerted volna, legalább ezen a napon, ami békességre lenne.” Ez a nap békességet hozott volna. De így majd más napok jönnek: Ellenségeid körülvesznek, ostromolnak és lerombolnak. Gyermekeidet elpusztítják, s nem hagynak benned követ kövön, mert nem ismerted fel látogatásod idejét. A szavakat tekinthetjük úgy, mint a félreismert és félremagyarázott szeretet kifejezését. Jézus nem saját szenvedésére, keresztútjára és felfeszítésére gondol, nem is arról beszél, hanem arról a városról és népről, amely küldetésének és szeretetének a címzettje. A régi templom és az oltár helyén ma az Omár-mecset áll. A jeruzsálemi templom lerombolása óta megszűnt az ószövetségi áldozat. Mi tudjuk, hogy a keresztáldozat után az emberiségnek már nincs szüksége más áldozatra. De az egyház igehirdetése és a kegyelem kiadása továbbra is minden embert válaszáig elállít, hogy ismerje fel látogatása idejét.

Gál Ferenc

A szentmise olvasmányai

- Iz 50,4-7** Izajás próféta a Megváltóról jövendöli, hogy majd szabadon vállalja a szenvedést és a vértanúságot az emberek bűneiért.
- Fil 2,6-11** Jézus Krisztus, mint Isten, magára vette emberi természetünket, szolidaritást vállalt velünk még a halálban is, ezért emberi természete is megdicsőült, és az egész teremtett világ Urává lett.
- Mk 14,1-15,47** Az idén Márk könyvéből hangzik el a passió, Jézus szenvedésének a története.

„Íme, az ember”

Az ember sokrétű, változó lény. Nem adatott meg neki, hogy mindig ugyanaz maradjon. Azért nehéz megmondani, hogy tulajdonképpen ki és mi ő. Sok mindenről maga sem beszél szívesen. Sokszor szinte menekül önmaga elől. Megteheti, mert hisz az ember csak akkor beszél önmagáról, ha ideje engedi, kedve tartja. Ahhoz azonban ami ő, hozzátartozik az a kimondatlan is, amiről nem beszél. Mármost milyen az a képe az embernek, amely ezt mutatja, ami valóban ő, és nem azt, amilyennek beállítja magát vagy amilyen lenni szeretne?

Ez egy haldoklónak a képe kellene, hogy legyen. Mert ugyan egyikünk sem akar meghalni, de annyira ki vagyunk szolgáltatva a halálnak, hogy az, mint félelmetes hatalom, már életünkben mindent befolyásol. A haldoklónak ég és föld között kell függenie, mert sem itt, sem ott nem vagyunk egészen otthon. Az ég nagyon messzi van, de a föld sem maradandó otthonunk. A haldoklónak magányosnak kell lennie. Mert ha eljön a halál ideje, az az érzésünk, hogy a többiek félnek tőlünk, tétován félre húzódnak, s magunkra hagynak. A mi elképzelt emberünknek olyannak kellene lennie, mint a fára felfüggesztettnak. A fa egyik szára vízszintes, a másik függőleges: a mindent összefogó horizontális és a meredeken magasba, az egyetlen Egyhez törő vertikális metszőpontja az emberi szív, azt vágják szét. A mi emberünk kell, hogy erősen odaszegezett legyen. A mi földi szabadságunk ugyanis a szükség kényszeréből fakad. Átdöfött szívűnek kellene lennie, mert a végén minden egy lándzsában összpontosul, amely szívünk vérént ontja. Töviskoronát is kellene viselnie, mert a végső fájdalom nem a testé, hanem a léleké, az értelemé... Mivel pedig végeredményben minden ember olyan, mint ez az egy, mint ez a minta, azért kellene, hogy ezt a magára hagyott körülállják hasonmásai, akik éppen olyanok, mint ő. Az egyiket aztán kétségbeesettnek, a másikat reménykedőnek ábrázolhatnánk, mert hisz igazában nem tudjuk, hogy a reménység több-e haldokló szívünkben vagy a kétségbeesés. Így körülbelül kész is lenne az ember képe. Nem mutatna meg mindent az emberből, de az benne lenne, amit meg kell mutatnunk magunkból. Amit aztán így megmutatnánk magunkból, olyan kérdéseket intézne hozzánk, amelyeket egyedül nem tudunk megválaszolni.

Ezt a rólunk készült képet, amelyet nem szívesen látunk, Isten állította

szemünk elé nagypénteken saját Fiában. Mivel rólunk készült képnek kellett lennie, azért mondta Pilátus: „Íme, az ember!” (Jn 19, 5.) Az Apostol azt írja a keresztényeknek, hogy ők azok, akiknek a szeme elé állították Jézus Krisztust (Gal 3, 1). Ő egyeseknek botrány, másoknak oktalanság, de a meghívottaknak Isten ereje és Isten bölcsessége (1 Kor, 23). Ha Isten szemünk elé állítja ezt a képet, amely szerint teremtve vagyunk, akkor nemcsak létünk kérdéseire tekintünk, amikor ezt szemléljük. Isten, aki bennünket ez elé a kérdés elé állít: kik vagyunk? – megadja erre a kérdésre saját feleletét is. Mivel azonban Ő a feleletet öröktől fogva ismeri, felfoghatatlan szeretetének játékaival létrehozott minket, hogy mi legyünk a kérdés. És miután örök Igéje maga lett emberré, és mint ember meghalt létünk keresztjén, megadta nekünk a választ is. Ezzel felbátorított minket, hogy ránézzünk erre az előttünk eltitkolt képre, hogy szobánk falára felfüggeszjük, az utak mellett felállítsuk és a sírokra tűzzük.

Mennyiben Isten felelete ez arra a kérdésre, hogy kik vagyunk?

Megválaszolhatunk erre egy mondatban, amit az egyházatyák újból és újból így fejeznek ki: „Mindent megváltott, amit magára vállalt.” Igen, mindent, amit magára vett, megváltott, mert mindez Isten életévé és Isten sorsává lett. Magára vállalta a halált, akkor tehát az több, mint elmerülés az üres értelmetlenségbe. Magára vállalta az elhagyatottságot, a fojtogató magány tehát kell, hogy magában foglalja Isten boldogító közelségének az ígérését. Magára vállalta az eredménytelenséget, tehát a pusztulás győzelemmé lehet. Magára vállalta az Istenből való elhagyatottságot, tehát közel van az Isten ott is, ahol úgy érezzük, hogy elhagyott minket. Mindeneket magára vállalt, tehát mindeneket megváltott.

Nem vesszük ezt észre? Létünknek fojtogató úttalanságában és megragadhatatlanságában vergődünk? Nem érezzük, hogy minden meg van váltva? Úgy véljük, hogy nagypéntek sötétsége továbbra is megmaradt? Úgy véljük, hogy a megfeszítettet elfogadhatnánk, mint létünknek a képét, de nem tudjuk, hogyan lehet a fájdalom embere számunkra egyúttal az Isten üdve, világossága? Hogyan történik a nagypéntek csodája? Ő a kegyelem csodája. Rá nem hivatkozhatunk.

Mégis: amikor a kereszt alatt térdelünk és így imádkozunk: Uram, hiszek, segíts hitelenségemen, s amikor egy pillanatra mindent elhallgattatunk, csak szívünk gyötrődését és lelkünk kínzó kérdéseit nem, s ha csendben vagyunk, hogy hallani tudjunk, és akkor az ember ajkáról, haldoklásának halálos sötétségéből csak ezeket a szavakat halljuk: Atyám, kezembe ajánlom lelkemet, akkor – ez a kegyelem csodája! – el tudjuk hinni, hogy mindent magára vállalt és mindent megváltott. Éppen ezt kell meglátnunk és meghallanunk!

A halál kényszerébe érkezett. Mindent meg kellett fizetnie. Semmivel sem ámitotta magát. A halál az halál. Nem akart hős lenni. Nem akart pózolni. Nem olyan volt, aki még a halálban is színészkedik. Tudta, mi lakik az emberben. Azok, akik körülötte voltak, nem könnyítették meg halálát. Sem azok, akiket ellenségeinek neveztek és magukban úgy is érezték, akikért ő mégis imádkozott; sem azok néhányan, akikre még a halálban is szeretettel gondolt. Sőt inkább megnehezítették halálát. A keserűség kelyhének legalját érezte ajkain. Kívül és belül sötétség környékezte. Egyedül maradt a világ gyűlöletével, amely kinyújtotta fojtogató kezét szívére és életére. Nem volt félreértés, ami pontosan szemügyre véve, ártatlan félreértésnek látszott. A megfoghatatlan bűn, a kárhozat szülte. Egyedül volt vele szemben. Az Atya közelségének a fénye most az ítélet sötét tűzévé változott. Csak az elhagyatottság és a tehetetlenség létezett, égetve és elmondhatatlanul halálosan. A halál egyszerűen a szívébe szállt, és mint a tövis, emberi létének legbensejét sebezte. Abszolút halál. „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?” És mert minden ily veszendőbe ment, ilyen halott volt, azért mondta: Atyám, kezembe ajánlom lelkemet! Félelmetes az élő Isten kezébe kerülni, ha az ember felfoghatatlan szeretetből a világ bűneit magáénak tudja. Ő mégis azt mondta: Atyám, kezembe ajánlom lelkemet! Ha van szó, amely magától értetődően hiteles, akkor ez az. Ez a szó, amelyet ebben a pillanatban mondott, kellett, hogy Istenhez találjon. Van Isten, ő az Atya! Az ő kezébe mindent letehetünk. Mindent. Ő mindent elfogad.

Nem kényszerűség, hogy ezt a szót, amely a kereszten elhangzott, nekünk szól, amely létünk titkainak a mélyébe hatol, elhiggyük. De lehetőségünk. Csak hallgassunk és figyeljünk rá. Akkor a Megfeszített, emberi létünk mintája, megadja a választ, amelyet Isten Benne, az emberré lett isteni Igében mondott arra a kérdésre, hogy kik vagyunk.

Karl Rahner

A nevelés öröme (23.)

Az ember nevelésének művészete

30. Vallásos nevelés

Érdekes megfigyelni, hogy mennyi tárgyat és elkészített dolgot ír alá azonnal az ember, hogy hangsúlyozza a tulajdonát, a kreativitását, a hozzáértését. Még a minőségi pékek szatyrain is ezt a nagybetűs feliratot olvashatjuk: „A minőség nem a véletlenből születik”.

De ezen a csodálatos élőképen, ami a természet, és amit az ember állandóan felfedez és tanulmányoz, bár évezredek teltek el, van, aki még most sem fedezett fel mást rajta, csak a káosz vagy egy szerencsés véletlen nyomát. Az embert szabad lényként hívja az Isten, hogy válasszon, együttműködik vele a teremtésben, vagy megtagadja, elpusztítva ezzel a világot.

Az Isten mindig türelmesen vár a mi „Igen”-ünkre. Emlékeztetőül: Gyermekkorban a szülőknek és a nevelőknek figyelmet kell fordítaniuk arra, hogy

- visszautasítsanak mindent, ami a „vallást” egyszerű tanulásra redukálja: a túl sok meghatározás, a túl sok szabály csak megöli a vallási életet
- a hit síkján maradjanak (nem az Istennel kapcsolatos információk mennyiségén)
- ne hagyják magukat becsapni: az a tény, hogy a gyermek gyakorló és engedelmes, nem azt jelenti, hogy megértette a vallást, hanem egy válasz arra a lelki igényére, hogy hű legyen az erkölcsi mozzanatokhoz: nagy bűnnek tartja, hogy hazug és csaló legyen. Ha túlságosan dicsérjük a magatartását, az azzal a veszéllyel járhat, hogy megalkuvó lesz
- elősegítsék a csoportos életet, mert a gyermeknek szüksége van egy olyan közösségre, aminek ugyanaz a hite és kifejezőmódja

emlékezzenek arra, hogy ebben a korban alakul ki a társas érzék: a gyermek nem azt mondja többé, hogy „játszottam”, hanem azt, hogy „játszottunk”; és szorong attól, hogy elszakad a csoporttól.

31. Diák - iskola: egy nehéz kapcsolat

Az iskolai csoporthoz való csatlakozás felveti az „egyén és csoport” komoly problémáját, amire a gyermek vérmérséklete és egyénisége szerint reagál elszigetelődéssel vagy együttműködéssel, és a család megérzi ezt. A pszichológus Lewin a „csoportdinamikát” tanulmányozva felfedezte, hogy maga a kommunikáció hozhat létre elsődleges szorongást okozó helyzetet: ha ez elhúzódik, vagy nem oldódik meg, akkor jelenik meg a beilleszkedési zavar a szorongás jeleként. A beteg gyermek az, aki nem tud alkalmazkodni a külső körülményekhez, és nem követi azt a pszichés fejlődést, ami a normális tevékenységet teszi számára lehetővé. Az iskolai nehézségek okai:

1. A gyermek testi vagy lelki egészségi állapota.
2. Szellemi és közügyességbeli attitűdjei.
3. Családi és társadalmi környezet.
4. A szülők magatartása.
5. Egyéb ...

Semmiből ered a semmi: minden viselkedésnek van valami tudatos vagy öntudatlan oka az egyénben. A szülőknek és a tanároknak az a feladata, hogy felkutassák ezeket az okokat. Nem elég azt mondani: „Lusta, figyelmetlen, nem elég okos...” hanem meg kell keresni azokat a tényezőket, amik okozhatják:

- A túlzottan szóbeli és könyvízü tanítás (*unalomhoz vezet*).
- A gyermek kérdéseinek az elnyomása (*megállítja a félénkeket*).
- A tanárok gyakori cserélődése (*zavarhoz vezet*).
- Túlzott odafigyelés az eredményekre (*az oktatás felülkerekedik a nevelésen*). Az iskolát nem úgy kell tekinteni, mint a siker terepét, sem pedig úgy, mint egy parkoló pályát.

A gyermekek megerősítéséhez az akarat nevelését kell célba venni. Az akaratlagos cselekvés mindenekelőtt szándékos cselekedet, mert mindig az azonnali cselekvés felé irányul, és szabályoz. Amikor reflexből vagy megszokásból cselekszem, nem cselekszem igazán. Az akaratlagos tett megköveteli az „én” szabad csatlakozását, ami a saját tetteiben ismerhető fel, azokhoz felelősséget társít.

Valamit mondani még nem jelent cselekvést (mondhatom, hogy lopni rossz dolog, de attól még ugyanúgy lopok), ebből az következik, hogy az értelem még nem elegendő, hajlam, igény és vágy kell ahhoz, hogy megjelenjen az akarat. Egy csírke látványa még nem kelt éhséget abban, aki jóllakott.

Fontos arra nevelni a gyermekeket, hogy korlátozzák homeosztatikussal (vagyis anyagi) igényeiket, előnyben részesítve az antihomeosztatikussal oly módon, hogy az akarat a fejlesztő cselekvésekben edződjön. A habozást elkerülendő nem szabad egymáshoz túlságosan közeli dolgok iránti érdeklődést ébreszteni benne, ami figyelmetlenséghez és felületességhez vezethet.

A vágyak világa az álom világa, ami nem tud a valódi fáradozásról és odaadásról. Manapság a gyermekek még ki sem mondják a vágyaikat, azok máris kielégülnek, hegyekben állnak a játékaik, de mégis elpuhultak, unottak és kedvetlenek.

Hogyan segítheti elő a szülő a vágy és az akarat közötti átmenetet?

Egyszerűen úgy, hogy a játékot munkaként, végrehajtásként fogja fel: „Most tedd meg ezt! Ha végére értél, majd gondolkodunk!”. Ha a gyermeket túlságosan hosszú időre magára hagyjuk anélkül, hogy végrehajtandó „feladatokat” adnánk neki (például: rajzolja le a tegnapi látott mezőt, tegyen rendet a polcán, öntsön tiszta vizet az akváriumába), nem fog fokozatosan hozzászokni az élet fáradozásaihoz.

Az akaratlagos cselekedet a jelen pillanathoz kötődik, míg a vágy a jövőhöz, a holnaphoz, ami elszökik előlem, mert nem élem át. Aki például festő szeretne lenni, annak előbb el kell viselnie azt az erőfeszítést, hogy tanulmányozza a formákat, színeket, rajzolást, perspektívát...; vagyis fáradoznia kell, hogy előkészítse a tervét, hogy az megvalósulhasson. Az akaraterő nevelése fejleszti az önuralmat is a lemondáson keresztül. Ezt nem könnyű elfogadtatni manapság, amikor minden könnyített, amikor a szülők megpróbálnak mindent megtenni a gyermek helyett abban a hitben, hogy így kell őt szeretni. Túlságosan gyakran hallják a tanárok, hogy „Szegényke, még olyan kicsi. Ne dolgoztassa!”. Természetesen a fáradozásnak arányban kell lennie a korral, de nélküle nem érhető el semmi.

Egy ember akkor érett, ha akkor is folytatja a munkát, amikor fáradt, mert a szolgálata megköveteli, mosolyog, hogy ne terhelje másokra a rosszkedvét, odafigyel a haragjára, hogy azt ne a gyengéken töltsse ki. Az akaraterő segít, hogy ne legyünk az ösztöneink rabszolgái, melyek, ha nem figyelünk oda rájuk, a kényelem egyre erősödő kereséséhez vezetnek. A történelem az élet tanítómestere: a nagy birodalmak a szokások hanyatlásával és a sokféle és rendetlen vágyak kielégítésével kezdtek összeomlani. A nevelésen keresztül elősegíthetjük a *centripetális* alkalmazkodást (vagyis a környezetnek kell alkalmazkodnia a gyermekhez), és akkor ő irányít mindenkit, hogy mindig a középpontban legyen, vagy a *centrifugális*at, amikor a gyermeknek ki kell lépnie önmagából, hogy elfogadja azt, ami van, és hozzájáruljon ő is a gazdagodáshoz és javuláshoz.

A gyermekeken nem kell könnyíteni, sem pedig őket helyettesíteni. Meg kell nekik tanítani, hogy válasszanak ez vagy az között, hogy ne akarjanak mindent. A lemondás gyakorlásán keresztül kell edzeni az önuralomra, a szabadság megszerzésére és a lustaság feletti győzelemre.

(Folyt. köv.)

Flora Bresciani Nicassio

Vasárnapi jegyzet

Főlemelő erő

Az egyházi év titkokkal teli ünnepe: hódolat és ünnepi fogadás, és néhány nap múlva a „keresztre vele” üvöltő ítélete. Chesterton, a keresztény író gondolkodik e napról, különös „vers-metamorfózisában”; a csacsi („szamar vehéje” mint jelzi az Írás) viszi hátán a 33 éves fehér ruhás fiatalembert, akit „Krisztusnak mondanak”. S a csacsi emlékszik akkori méltósága gazdagságára: „Rongy páriának tart a nép, / az ő rosszakarata, / éhség, gúny bot ver: hallgatók / és őrzöm titkomat. / Bolondok! Volt óram nekem is, / nagy óra, égieké: / hozsanna zúgta be füleimet / s pálma hullt lábam elé.”

Az emlékezet kútjából a korábbi, tágasabb liturgiák pompája is előlép, a sok mozgás, „pálmás ének”, a latin nyelvű processziós dallamáradás, gregorián melizmák a IX. század Teodulfjának, a szent himnuszalköltőnek soraira: „Gloria, laus et honor tibi sit... Hódolat és áldás néked, Krisztus, mi Királyunk. / Néked a gyermeki nép zengte ma zsenge dalát.”

Ez a „ma” évente visszatér – húsvétvasárnap előtt egy héttel, a nagyhét kezdetén. A Jeruzsálem főkapuján bevonuló Emberfia – már tudván, rövidesen eljön az óra, amikor elárulja őt Júdás – most az öröm ragyogásában fogadhatja kicsinyek és nagyok üdvözlését, Hozsanna! – kiáltását. De miféle öröm lehetett ez? A halálba indulóé, a megaláztatás előtt állóé, aki nem királyként fogadta az éneket, éljenzést, amelynek mélypontja a kereszt; a szeretet, melyet az emberiség iránt érzett. S már semmi sem menthette meg nagypénteki órájától...

Hajdan a pap bevonult virágvasárnap a templomba, amelynek ajtaját bezárták, s neki a kereszttel háromszor kopogtatnia kellett, hogy megnyíljen. „Áldott, aki jön az Úr nevében” – hangzik ma is minden misében a Máté evangéliumából vett idézet – virágvasárnapról. A legelsőről. Pálmalomb hull a kövezetre, északi országokban barkaágot visz a körmenetes nép.

A körmenet jeruzsálemi eredetű, ahol a legutóbbi időkig „minden esztendőben megismétlődött” az ottani püspök személyében Jézus jelképes bevonulása a szent városba. A nép a falakon kívül gyülekezett, itt történt a pálmászentelés. A kapukat bezárták, csak később nyitották meg. A püspök számárháton vonult be, a kanonokok és a hívek ruhájukat terítették eléje. Régen a pécsi egyházmegyében is a hívek a ruháikat terítették az útra. A középkort írták, szerzetesek virágvasárnapi szertartásáról a Pray-kódex tájékoztat.

Történelmi múltunk „fejedelmi” virágvasárnapjáról Mikes Kelemen, Rákóczi hűségese társa ír: a Fejedelm nagypénteken halt meg: „virágvasárnap gyöngeség miatt nem mehetett templomba, hanem a közelvaló házból hallgatta a misét. A mise után, amely pap odavitte neki a szentelt ágat, térden állva vette el kezéből mondván, hogy talán több ágat nem fog venni”.

Budaörsi szokás volt, hogy húsvéthétfőn a barkát kivitték a temetőbe – szeretteik sírjára, s a mezőre, a vetések közé. Szentelménynek számít, közvetítő virágnak Isten és ember titokzatos találkozásában, s annak a jele is, hogy az ember méltósága mindig a szenvedés vállalása.

De ezt – miként Jézus példázza – főlemelő erőnek kell felfogni, amely végül a virágvasárnap bevonulásából Isten asztalához vezet a Húsvét gyönyörűségében.

† Tóth Sándor

hírek információk

Virágvasárnap - a mai nap - a nagyhét első napja. A Székesegyházban a 10 órákor kezdődő ünnepi szentmisét Kiss-Rigó László püspök celebrálja. A szentmise online közvetítés által elérhető lesz mindenki számára, aki szeretne a liturgiába bekapcsolódni az egyházmegye honlapján (www.szeged-csanad.hu) található linken keresztül. Hasonló módon lehetséges a bekapcsolódás a nagyheti püspöki liturgiákba is: nagycsütörtökön 18 órákor, nagypénteken 17 órákor, nagyszombaton 20 órákor, húsvét vasárnap pedig 10 órákor.

A nagyhéten hétfőn, kedden és szerdán online formában követhetők a Székesegyházban 18 órákor kezdődő szentmisék. A közvetítések a [youtube.com/user/fogadalmitemplom](https://www.youtube.com/user/fogadalmitemplom) csatornán vagy a fogadalmitemplom.hu honlapon érhetők el.

Tiéd már a szabadság, az Élet teljessége” - olvashatjuk az áldás szövegében, melyet a Szeged-Csanádi Egyházmegye Pasztorális Helynökségének Szent Dömötör Kórházlelkészi Szolgálatára készít az egészségügyi dolgozóknak és a kórházban fekvő betegeknek. A nagyhéten a Szolgálat munkatársai több ezer ajándékkártyát juttatnak el az egyházmegye kórházaiba. Az ezeken olvasható áldás a húsvét üzenetét közvetíti a betegeknek és az értük küzdő, őket gyógyító és ápoló dolgozóknak.

A Filharmónia Magyarország szervezésében március 31-én, jövő szerdán 19 órától Veszprémből hallható a Liszt Ferenc Kamarazenekar különleges online hangversenye. A virtuális koncerten közreműködik Fejérvári Zoltán zongoraművész. Koncertmester: Tfirst Péter, művészeti vezető: Várdai István. Az esten a három zeneóriás: Mozart, Bach és Beethoven kevésbé ismert művei hallhatók. A hangverseny a filharmonia.hu világháló oldalán érhető el.

A nagycsütörtöki hagyományos olajszentelési szentmisére a kialakult járványhelyzet miatt későbbi időpontban kerül sor. Az ünnepi liturgia keretében az egyházmegye papsága az egység kifejezésekként közösségben újítja meg Istennek tett ígéretét és vesz részt a szent olajoknak a püspök által történő megáldásában.

Folytatódik a szegedi Szent Rókus templom belső felújítása. A kereszthajó két oltárát, a Szent István- és a Szent család oltárt már visszahelyezték eredeti helyére, ezekben a napokban a padlózat és a tölgyfa padosok korszerűsítésén dolgozott a kivitelező. A felújítási munkálatok összköltsége mintegy ötvenmillió forint, mely a közösség tagjainak adományából gyűlt össze 30 év alatt.

Fontos állomáshoz érkezett Isten szolgája, Bálint Sándor boldoggá avatásának ügye. Március 17-én, Kiss-Rigó László püspök megbízásából Németh Norbert, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia római ágense a szegedi néprajztudós boldoggá avatási eljárására összeállított Positio huszonnégy példányát adta át Rómában, a Szentek Ügyeinek Kongregációjának. Amennyiben a bíborosokból és püspökökből álló testület májusban tartandó ülésén pozitív véleményt fogalmaz meg, a kongregáció prefektusa Ferenc pápa elé terjesztheti az ügyet.

33% hit, 33% remény, 33% szeretet 100% ÁGOTA mottóval fordul a közösség támogató tagjaihoz a Szeged-Csanádi Egyházmegye Szent Ágota Gyermekvédelmi Szolgáltatója. A 13 megyében gyermekvédelmi szolgáltatást nyújtó szervezet munkatársai kérik a segítőkész híveket, hogy adójuk 1%-át adományozzák az Ágota Alapítványnak. A támogatást köszönettel fogadják a 11735005-20499220-as OTP számlaszámon.

Rajzpályázatot hirdetett a Szent József-emplékév alkalmából a felsővárosi Szent Miklós Plébánia. A felhívásra összesen 93 szegedi óvodás, alsó tagozatos, valamint felső tagozatos hittanos gyermek jelentkezett. A képek szabadon választott technikával készültek. Az eredmény megszületett, de a kiállított rajzok megtekintése - a fennálló járványhelyzet miatt - csak egy későbbi időpontban lehetséges. Eredmények:

Óvodás korcsoport:

- helyezettek: Horváth Diána és Könyves Sára, 2.: Andorka Luca, 3.: Horváth Nóra.
Különdíjas: Könyves Gréta.
Mindannyian a Fénysugár Katolikus Óvoda növendékei.

Alsó tagozatosok:

- Gál Szilvia, Rókusi Általános Iskola, 3. évfolyam
 - Lázár Anna, Karolina Általános Iskola, 2. évfolyam és Eperjesi István Noel, Karolina Általános Iskola, 4. évfolyam
 - Pabdi Bianka, Dózsa György Általános Iskola, 2. évfolyam és Kece Zelma, Dózsa György Általános Iskola, 3. évfolyam
- Különdíjasok: Szabó-Tönki Auróra Noémi és Ajtai Zidán, Dózsa György Általános Iskola, 3. évfolyamosok

Felső tagozatosok:

- helyezett: Nagy Fruzsina, Tarjáni Kéttannyelvű Általános Iskola, 8. évfolyam
- helyezett: Eperjesi Boglárka Fanni, Karolina Gimnázium, 8. évfolyam
- helyezett: Zagal- Kiss Julianna, Dózsa György Általános Iskola, 6. évfolyam

Hatvan év után ismét bibliai szöveget tartalmazó tekercsek maradványaira, illetve további jelentős régészeti leletekre is bukkantak Izraelben, a Júdeai-sivatag barlangjaiban, a Holt-tengernél. Az Izraeli Régészeti kutatói által feltárt egyik, több tucat apró darabkára szakadozott, csaknem kétezer éves pergamentekercs Zakariás próféta könyvének egyik részletét tartalmazza. A tekercstörödékeken a tizenkét kisprófeta szövegei olvashatók, Zakariás mellett Náhum próféta könyvének sorai, így valószínűleg az 1952-ben felfedezett kispróféták tekercsének hiányzó része került elő. A szöveget főként görög nyelven írták, de Isten nevét a babiloni fogság előtti korra jellemző héber betűkkel jelölték rajta. A pergamentörödéke mellett szintén a Bar Kohba-felkelés korából származó érméket is találtak, melyek a korszak tipikus zsidó szimbólumait tartalmazzák, közöttük hárfát és datolyapalmát. A kutatók nyíl- és dárdadarabkákat, szövetmaradványokat és még szandált is találtak a valószínűleg legnagyobb, de kevés írásos forrással dokumentált zsidó lázadás idejéből. Egy másik jelentős régészeti leletre bukkantak a sivatag Murabat nevű barlangjában: egy hatalmas, 90–100 literes, nádból készített és fedéllel lezárt kosárra, mely a rendkívül meleg és száraz éghajlatnak köszönhetően kiváló állapotban maradt fenn. Ez a világ legrégebbi fennmaradt kosara; Elisabetta Boaretto, a Rechóvot városbeli Weizman Tudományos Intézet kutatója szerint tíz és fél ezer évvel ezelőtt készíthették, az újkőkorszakban, amikor a térségben még nem jelent meg a fazekasság. A kosár valószínűleg raktározásra szolgált.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László
Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,
Cserny Szilvia, Kozma Gábor,
Szeberényi Klára, † Tóth Sándor
Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.